

In Memoriam

Andrija Lukinović
(1944.–2018.)

U Zagrebu u Novoj Vesi br. 12 nenadano je umro u petak navečer, 7. rujna 2018., dugogodišnji arhivski savjetnik Hrvatskog državnog arhiva i svećenik Zagrebačke nadbiskupije Andrija Lukinović.

Andrija Lukinović rođen je 15. rujna 1944. u Gornjim Bogičevcima u obitelji sa sedmero djece. Osnovnu je školu polazio u Gornjim Bogičevcima i Okučanima. U Zagrebu je završio klasičnu gimnaziju u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika (1959.-1963.) te potom mudroslovno-bogoslovni studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1963.-1971.). Istovremeno je završio tečaj arhivistike i paleografije u tadašnjem Arhivu Hrvatske, današnjem Hrvatskom državnom arhivu (1968.). Položio je ispite iz arhivistike, latinske paleografije, glagoljske paleografije, ćirilske paleografije, diplomatike, heraldike, sfragistike, kronologije, genealogije i latinskog jezika. Od 1969. do 1976. radio je kao dušobrižnik po slavonskim župama. Krajem rujna 1976. došao je u Zagrebu na poziv nadbiskupa Franje Kuharića radi zaposlenja u arhivu Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu (1976.-1977.), a potom u Arhivu Hrvatske, današnjem Hrvatskom državnom arhivu, na mjestu kaptolskog arhivista (1977.-2009.), gdje je radio na temelju ugovora između crkvene i državne vlasti. Od 1984. bio je ujedno i povjerenik za Valvazorovu grafičku zbirku pohranjenu u Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti. Tu je službu obavljao do 1996., kad je zbirka vraćena u Metropolitansku knjižnicu. Od 1996. Andrija Lukinović radio je u novoosnovanom odjelu Arhiva Hrvatske (“depozit Zagrebačke nadbiskupije”), na kojem se, prema dodatku ugovora između crkvene i državne vlasti iz 1984., pored gradiva Kaptola do 1934., čuvalo i gradivo središnje nadbiskupijske uprave (tzv. Nadbi-

skupski arhiv), gradivo Zbornoga kaptola čazmanskoga i gradivo Zbora nadarbenika prvostolne crkve zagrebačke.

Lukinović je u arhivu napredovao od pripravnika do arhivskog savjetnika. Stručni je ispit položio 1978., a do 1982. napredovao je u zvanje arhivista specijalista. Rješenjem Hrvatskog arhivskog vijeća 1994. stekao je zvanje arhivskog savjetnika. Premda je bilo za očekivati da postane pročelnik novouspostavljenog odjela godine 1996., Lukinović zbog osobnih razloga i nesklonosti nije dao pristanak na to imenovanje, pa nikada nije obnašao tu službu niti sudjelovao u radu Stručnoga vijeća HDA. Napunivši 65 godina života, arhivski savjetnik Lukinović je s danom 15. rujna 2009. umirovljen.

U razdoblju svoje arhivske službe Lukinović je radio povremeno i neke druge poslove. Bio je privremeni upravitelj župe u Stražemanu (1982.), a kao stanar u kući akademske crkve sv. Katarine na Gornjem gradu pomagao je povremeno ravnatelju te crkve Vladimiru Magiću, inače voditelju Metropolitanske knjižnice kod Nacionalne i sveučilišne knjižnice, a potom kod Hrvatskog državnog arhiva. Nekoliko je godina predavao arhivistiku i pomoćne povijesne znanosti na klasičnoj gimnaziji u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika tijekom 1980-ih godina.

Radi istraživanja i prikupljanja arhivskih izvora za hrvatsku povjesnicu godinama je tijekom 1990-ih odlazio u Rim i istraživao u Tajnom vatikanskom arhivu. Svake je godine u Rimu boravio od jednog do dva mjeseca. Stanovao je u Papinskom hrvatskom zavodu Sv. Jeronima, kojemu je uredio njegov arhiv. Bio je član uredništva časopisa *Fontes* (1995.-2006.) te jedan od osnivača Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić", najprije kao redoviti (1996.-2004.), a potom kao član suradnik (2004.-2009.). Lukinović je samostalno i s drugima objavljivao arhivske izvore za hrvatsku povjesnicu i za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije. Bio je supriprematelj dvanaestog sveska Zaključaka Hrvatskoga sabora (1980.), četiriju svezaka Hrvatskih kraljevskih konferencija (1985.-1992.), gradiva o Seljačkim bunama u Hrvatskoj u XVII. stoljeću (1985.), izbora gradiva Sisak u obrani od Turaka (1993.), dva sveska *Camera apostolica* (1996., 2001.) te jednoga sveska Kanonskih vizitacija Zagrebačke nadbiskupije (2006.), a još jedan svezak čeka objavljivanje. Samostalno je pripremio tri sveska Povijesnih spomenika Zagrebačke biskupije (1992., 1994. i 2004.).

Napisao je četrnaest životopisa zagrebačkih biskupa u poznatom zborniku *Zagrebački biskupi i nadbiskupi* (1995.). Objavljen mu je rad u zborniku o Alojziju Stepincu (2009.) te je uredio knjigu o svojem gimnazijskom naraštaju na Šalati (2013.). U razdoblju između 1986. i 2011. napisao je samostalno ili u suradnji samostalne knjige i vodiče o mnogim župama Zagrebačke nadbiskupije. Njegova je vrlo vrijedna knjiga *Zagreb-devetstoljetna biskupija* (1995.), koja je prethodno u nastavcima izlazila u *Glasu Koncila* i koja je oslonac mnogim kasnijim povijesničkim radovima o Zagrebačkoj nadbiskupiji. Susročitelj je životopisa Vilima Cecelje

(2009.). Pisao je stručne i znanstvene članke u časopisima *Croatica Christiana Periodica* (1989., 1991.), *Arhivski vjesnik* (1989.), *Glas Koncila* (1994., 1995., 2009., 2012.), *Tkalčić* (1997.), *Hrvatsko zagorje* (2003.), *Hrvatski sjever* (2003.) i *Blaženi Alojzije Stepinac* (2006.-2009.).

Umirovljenjem godine 2009. nije više dolazio u arhiv, pa se prestao baviti znanstvenim radom i nije više gotovo ništa objavljivao, osim nekih iznimaka i zaostalih poslova. Nastavio je živjeti kao član Zbora nadarbenika prvostolne crkve zagrebačke (2009.-2018.), sa službom u zagrebačkoj prvostolnici. Iskazao je veliku ljubav prema bližnjemu, jer je prigrlio u svoj dom nećakinju Josipu, koja je kao malo dijete u prometnoj nesreći ostala bez oba roditelja i ostala vezana na invalidska kolica. Andrija se skrbio za nju tijekom cijeloga njezina školovanja i nakon školovanja, do zadnjeg daha.

Početkom godine 2018. nadbiskup Josip Bozanić razriješio ga je članstva u nadarbeničkom zboru, ali mu je povjerio da i nadalje obavlja svećeničku službu u zagrebačkoj prvostolnici, što je činio do kraja života. Pokopan je 11. rujna 2018. na župnom groblju u Gornjim Bogičevcima.

Tijekom 32 i pol godine arhivističke službe Andrija Lukinović napisao je i pripremio mnoge vrijedne knjige i članke, koji ostaju trajnim duhovnim bogatstvom hrvatskog naroda. Na tome mu iskrena hvala!

Stjepan Razum